

Bruksela, 7 czerwca 2019 r.
(OR. en)

10054/19

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2018/0196(COD)

FSTR 108
REGIO 144
FC 48
CADREFIN 270
RELEX 586
SOC 445
PECHE 278
JAI 659
SAN 295

NOTA

Od:	Prezydencja
Do:	Komitet Stałych Przedstawicieli / Rada
Dotyczy:	Pakiet ustawodawczy dotyczący polityki spójności w latach 2021–2027 – Przyszłe wyzwania w programowaniu funduszy = Debata orientacyjna

DOKUMENT PREZYDENCJI PT. „PRZYSZŁE WYZWANIA W PROGRAMOWANIU FUNDUSZY”

Ministrowie odpowiedzialni za politykę spójności proszeni są o przedstawienie dalszych wskazówek politycznych dotyczących dwóch tematów o dużym znaczeniu dla przyszłości polityki spójności:

- koordynacja polityki gospodarczej i społecznej w ramach europejskiego semestru oraz wzmocnione powiązanie z unijną polityką spójności;
- zarządzanie gospodarcze na rzecz skuteczności funduszy objętych polityką spójności oraz unijnych celów w zakresie konwergencji.

I. KONTEKST

Pakiet ustawodawczy dotyczący polityki spójności przewiduje wzmocnione powiązanie z europejskim semestrem, które czyni z zaleceń dla poszczególnych krajów jeden z kluczowych elementów programowania dla państw członkowskich.

Tegoroczne sprawozdania krajowe i zalecenia dla poszczególnych krajów zawierają konkretne wskazówki dotyczące programowania unijnych funduszy objętych polityką spójności w kolejnych wieloletnich ramach finansowych. Proces zarządzania na szczeblu unijnym i krajowym powinien prowadzić do lepszej koordynacji między politykami gospodarczymi i społecznymi na szczeblu unijnym i krajowym oraz inwestycjami w ramach unijnej polityki spójności.

Ramy regulacyjne polityki spójności na lata 2021–2027, określające zasady programowania, wdrażania, monitorowania i wykonywania funduszy UE, ustanawiają powiązania z europejskim semestrem.

Powiązanie europejskiego semestru z polityką spójności znajduje się w centrum dyskusji politycznych na szczeblu państw członkowskich w celu określenia struktury i treści programów, a tym samym określenia powiązań z polityką spójności w pierwszej fazie.

W związku z tym proces zarządzania można rozdzielić na pierwszą i drugą fazę, przy czym linię podziału wyznacza data publikacji sprawozdań krajowych i zaleceń dla poszczególnych krajów.

Z perspektywy państw członkowskich będzie to wymagało bardziej zintegrowanego podejścia na poziomie krajowym i regionalnym w celu zwiększenia odpowiedzialności za reformy strukturalne i powiązane inwestycje finansowane ze środków UE.

Jednocześnie proces zarządzania w ramach europejskiego semestru powinien umożliwiać większy udział, lepszą koordynację działań i większy wkład ze strony decydentów odpowiedzialnych za politykę spójności.

Przyjęcie rocznej analizy wzrostu gospodarczego 2019 (AGS) stanowiło punkt wyjścia dla obecnego cyklu europejskiego semestru. Priorytety określone w AGS są ściśle ze sobą powiązane i wzajemnie się wzmacniają, zwiększając potrzebę zintegrowanego podejścia na szczeblu krajowym i unijnym, aby zapewnić inkluzywny wzrost i zrównoważony rozwój gospodarczy, prowadząc do poprawy ogólnej sytuacji społeczno-gospodarczej. Szczególny nacisk należy położyć na potrzebę inwestycji, biorąc pod uwagę specyfikę sytuacji na szczeblu krajowym i regionalnym, a także z uwzględnieniem konwergencji i dążenia do niwelowania dysproporcji w ramach polityki spójności.

Państwa członkowskie przyznają, że zalecenia dla poszczególnych krajów pomagają reformom wspierać zwiększanie potencjału wzrostu gospodarczego, modernizację krajowych gospodarek i dodatkowo wzmacniać ich odporność. Z tego względu w trakcie negocjacji w sprawie pakietu ustawodawczego dotyczącego polityki spójności przeanalizowano i udoskonalono powiązania operacyjne w celu usprawnienia obecnych procesów i zapewnienia większej spójności między koordynacją polityk gospodarczych, stosownymi zaleceniami dla poszczególnych krajów i wykorzystaniem funduszy UE.

Należyte zarządzanie gospodarcze i inne przekrojowe wymogi mające zastosowanie do wszystkich wydatków budżetowych UE uznaje się za krok naprzód w kierunku zwiększenia skuteczności wszystkich funduszy objętych polityką spójności. Wiadomo jednak, że obowiązkowe zawieszenie funduszy prowadzi do kar finansowych i ma pośredni związek z inwestycjami wspieranymi przez politykę spójności ogólnie. W tym przypadku państwa członkowskie będą musiały nadal określać zasoby finansowe, by zapewnić przepływ środków w celu kontynuowania inwestycji i dokonywania płatności na rzecz beneficjentów.

Przedmiotem uwagi musi być łagodzenie możliwych negatywnych skutków długoterminowych zawieszeń, które mają wpływ na wyniki osiągnięte w ramach polityki spójności.

II. PYTANIA DO DYSKUSJI

1. *Jakie są opinie państw członkowskich na temat powiązań operacyjnych między polityką spójności UE a obecnym europejskim semestrem?*
 2. *Jakie wyzwania przewiduje się w odniesieniu do programowania w okresie 2021–2027 w świetle zaleceń dla poszczególnych krajów na 2019 r.? Jakie mogą się pojawić wyzwania podczas przeglądu śródkresowego w 2025 r. (na podstawie zalecenia dla poszczególnych krajów na 2024 r.)?*
 3. *Jak pogodzić zarządzanie gospodarcze i cel konwergencji?*
-